

1

İstanbul'un kuzeydoğusunda, çok sık ağaçlarla kaplı küçük sıradağlar vardı. Dağların kuzeye, Karadeniz'e bakan yamaçlarında ise irili ufaklı birçok mağara bulunuyordu.

Yirmi yedi yaşındaki uzun boylu atletik yapılı Nikos Buğdaycıoğlu, Şile ilçesi yakınlarındaki bu mağaraların birinde, hafif nemli toprak zemin üzerinde uzanırken birden uyandı. Üşüyordu ve çok yoğun bir nem kokusu alıyordu burnu. Gözlerini açtı ama zifiri karanlıktı etraf. Çok korkmuştu, aniden oturdu, hemen ardından da ayağa fırladı. Panikle etrafına bakındı, ancak nerede olduğunu anlayamadı. Biraz ileride hafif ışık sızan bir bölge fark etti ve hemen oraya doğru koşmaya başladı. Ayağına bir şeyler takılıp tökezlediyse de düşmeden devam etti. Işık sızan yere ulaşmasıyla birlikte kapalı bir alandan dışarı çıktığını anlayabildi. Dışarı da karanlıktı ama bir dağın eteğinde olduğunu tahmin etti. Arabasının aşağıda, on beş-yirmi metre ileride olduğunu fark edince hızlı adımlarla birkaç basamaklı merdiveni inip koşmaya başladı.

Saniyeler içerisinde arabasının arkasına saklanmıştı. Az önce çıktığı yeri, etrafı ve arabanın içini kontrol ettikten sonra pantolonunun cebinden anahtarını çıkardı. Düğmeye basmasıyla birlikte arabanın tüm lambaları yandı. Aynı anda arabanın kapısını açan Nikos koltuğa oturur oturmaz kapıları kilitledi. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Hiç beklemeden çalıştırdığı arabanın yönünü iki hızlı manevrayla az önce çıktığı yere doğru çevirdi. Gözlerine inanamıyordu. Korkuyla haç çıkarırken, "Tanrım! Neler oluyor? Bu mağara da neyin nesi? Nasıl

geldim ben buraya, Ceren nerede, şifacı kadın nerede?” diye mırıldandı.

Hem çok korkuyor, bir an önce bölgeden uzaklaşmak istiyor, hem de başına gelenleri anlamaya çalışıyordu. Mağaranın önündeki küçük alandan ham toprak bir yola çıktı. Kısa süre önce yağmur yağdığı için lastikler çamura batıyor, patinaj yapıyor, araba sağa sola kayıyordu. Beş-altı yüz metre sonra bir köy yoluna ulaşabildi. Yaklaşık bir kilometre sonra da anayola çıktı. Yoldan gelip geçen arabaları görünce az da olsa rahatlamıştı ama nerede olduğunu, ne tarafa gittiğini bilmiyordu henüz. Sol tarafında bir tepe, sağ tarafında karanlık deniz görüldüğü için Şile-İstanbul yönüne doğru gittiğini tahmin edebiliyordu sadece.

Birkaç dakika sonra bir yol tabelasında, “Şile 10, İstanbul 110 km” yazısını görünce derin bir nefes alıp verdi. Bir süre sonra da gördüğü bir benzinliğe saptı. Korkusu azalmıştı ama şaşkınlığı devam ediyordu hâlâ. Aydınlık bir yere park ettikten sonra arabasından indi. Hemen lavaboya gidip elini yüzünü yıkadı. Şubat ayının bu son günlerinde hava çok soğuktan ve musluklar donmak üzereydi. Az önce yaşadığı korku ve heyecandan soğuk havayı fark edemeyen Nikos’un eli yüzü kızarmaya, tüm vücudu titremeye başladı. Hemen içerideki kafeteryaya gidip bir masaya oturdu.

Isınmaya ve olanları hatırlamaya çalışıyordu. “Bu akşam Şile’de barda tanıştığım Ceren isimli bir kızla birlikte onun şifacı anneannesinin evine gidip muayene oldum. Çok uyku gelmişti, muayene sırasında uyumuş olmalıyım” diye düşündükten sonra, “Çok tuhaf! Birkaç saat sonra uyuduğum yerde değil bir mağarada uyandım” diye mırıldandı.

Uyurken başına nasıl bir şey gelmiş olabileceğini düşünüyordu Nikos. “Soyuldum mu yoksa?” diye geçti içinden. Hemen kontrol etti ama hiçbir şeyi eksik değildi. Parası, cüzdanı, kredi kartları, cep telefonu, anahtarları ve diğer eşyalarının hepsi yerli

yerindeydi. Fiziksel bir zarar vermiş olabilecekleri geldi aklına ama vücudunda hiçbir ağrı, sızı veya anormallik hissetmiyordu. “O zaman ne oldu?” diye mırıldandı.

Ne yapacağını, nereye gideceğini bilemiyordu Nikos. Jandarmaya gitmeyi düşündü ama kısa süre sonra vazgeçti bundan. “Bir-iki saat önce bir kadınla birlikte bir eve gittim, orada yaşlı bir kadın daha vardı, onlar beni evde uyutmuş, sonra da bir mağaraya atmışlar” demek biraz tuhafına gitmişti çünkü. “Alkol alıp bir fahişe ile birlikte mağaraya gittiğimi ve orada sızdığımı sanıp alay ederler herhalde” dedi. Hemen ardından da, “Ayrıca sorsalar, Ceren’le ilgili hiçbir şey bilmiyorum, hatta adı bile doğru olmayabilir” diye düşündü. İşin içinden çıkamıyordu bir türlü. Sonunda Ceren hakkında bilgi alabileceğini düşünerek onunla tanıştığı bara gitmeye karar verdi.

Zaman kaybetmeden arabasına binip benzinciden ayrılan Nikos, yaklaşık on beş dakika sonra Şile merkezde bulunan bara ulaşmıştı. Garsonun yanına gidip, “Birkaç saat önce buraya gelmiştim, beni hatırladınız mı?” diye sordu.

Hafifçe gülümseyen garson, “Hatırlamaz mıyım? Çok iyi bahşiş bırakmıştınız” dedi.

“Burada bir kızla oturmuştum. Onu tanıyor musunuz, diye soracaktım.”

“Nasıl? Anlamadım. Siz hep yalnızdınız.”

“Evet. Önce yalnız oturdum ama daha sonra bir kızın masasına geçtim.”

“Doğru. Önce şurada altı numaralı masadaydınız, sonra daha manzaralı olan dokuz numaralı masaya geçtiniz. Ama orada da yalnız oturdunuz, yanınızda bir kız falan yoktu.”

“Emin misiniz?”

“Evet. Çok sakın bir akşamdı, birkaç müşterimizden biri olduğunuz için sizi çok net hatırlıyorum. İsterseniz diğer garson arkadaşına da sorabilirsiniz.”

“Tamam, soralım. Nerede?”

“Siz buyurun, şurada oturun, ben arkadaşları çağırayım.”

Nikos gösterilen yere geçerken, “Bu çocuk yanılıyor, diğer garson daha iyi hatırlayacaktır” diye düşündü.

İlk garson, bir-iki dakika sonra diğer garsonla birlikte geri geldi. O da barda yalnız olduğunu söyledi. Nikos çok şaşırmişti. “Nasıl olur? Kızla burada tanıştım, on beş-yirmi dakika sonra da şu kapıdan çıkıp otoparka geçtik.”

“Hayır, yalnızdınız” dedi garsonlar tekrar.

Onların yalan söylüyor olabilecekleri gelmişti Nikos’un aklına. “Kamera kaydı yapıyor musunuz?” diye sordu bu kez.

“Hayır, müşteriler böyle bir şeye çok kızar. Ama otopark kaydı yapıyoruz” dedi garson.

“Bakabilir miyiz?”

“Bunun için patrone izin almam gerekir” diyen garson, Nikos’un yanından ayrıldı, birkaç dakika sonra da döndü. Patron sakıncası olmadığını söylemişti. Birlikte barın arka tarafında bulunan ofise geçtiler. Garson önce bilgisayarını, ardından da kamera kayıtlarının yapıldığı programı açtı. Nikos, tahminen otoparka geliş saatini ve arabasının marka, model ve rengini söyledi. Garson da kısa sürede kayıtlarda arabayı buldu. Görüntüleri izlemeye başladılar.

Siyah renkli araba otoparka geliyor, Nikos arabadan inip bar kapısına yöneliyordu. Görüntüleri hızlandırıp Nikos’un bardan çıkış görüntülerini buldular. Nikos tam bir saat kırk sekiz dakika sonra bar kapısının açılmasıyla birlikte görüntüye giriyor, on beş-yirmi adım yürüdüktan sonra da arabasına binip otoparktan ayrılıyordu.

“Gördünüz mü?” dedi garson. “Bardan yalnız çıkıyor, arabanıza kadar yürüyor ve otoparktan ayrılıyorsunuz, yanınızda bir kız falan yok.”

Nikos hayretler içerisinde kalmış görünüyordu. Görüntülerini tekrar tekrar izledikten sonra, “İnanamıyorum, içeriden beraber çıkıp arabaya kadar yan yana yürüdük. Ceren nasıl kayıtlarda görünmez?” diye mırıldandı.

“Barları karıştırıyor olmayasınız?”

“Nasıl?”

“Bizden ayrıldıktan sonra başka bir bara gidip biraz daha içtiyseniz, bahsettiğiniz kızla orada tanıştıysanız diyorum.”

Kendinden emin görünüyordu Nikos. “Hayır hayır, ben o kızla başka bir yerde değil, kesinlikle burada tanıştım” dedi.

“Efendim, biraz fazla içmişsiniz” dedi garson.

Yarım saat önce bir mağarada uyanmış olması tekrar aklına gelen Nikos’un içi ürperiyordu. “Hayır, alkolle ilgisi yok bunun. Bir tuhafılık var tüm bu işlerde” diye mırıldandı.

Nikos eve doğru giderken Ceren'le tanışmasını ve garsonların söylediklerini düşünüyordu. "Kamera kayıtlarını gördükten sonra söyleyecek bir şey yok" diye geçirdi içinden. Ancak kısa bir süre sonra garsonun, "Barları karıştırıyor olmayasınız?" dediği aklına geldi. Pek ihtimal vermiyordu buna ama yine de arabanın yönünü çevirdi.

On dakika sonra Şile meydanına ulaşmıştı. Arabadan inip barların olduğu sokakta yürümeye başladı. Birçoğu kapalıydı. Şile küçük bir ilçeydi ve fazla bar yoktu, olanların büyük bir kısmı da yaz sezonuna kadar kapalı kalıyordu. Nikos açık olanlara dikkatle baktı ama Ceren'le bu barlardan birinde tanıştığına dair herhangi bir şey hatırlayamadı. Hava çok soğuktu, daha fazla üşümeden arabasına döndü. İşin içinden çıkamıyordu. Bu akşam olanları çok net hatırlıyordu ancak Ceren'in kamera kayıtlarında görünmemesi her şeyi bozuyor, hafızasından şüphe etmesine neden oluyordu. Zihnini iyice toparladıktan sonra olanları gözden geçirip karşısında oturan birine anlatır gibi mırıldanmaya başladı olayı.

"Akşamın erken saatlerinde bir bara gittim. Uzun süre yalnız oturup bira içtim. Sonra karşı masaya yirmi beş yaşlarında, çok güzel bir kız geldi. Yanına arkadaşı falan gelmedi, o da benim gibi yalnız oturuyordu. Dikkat çekmeden izlemeye çalıştım. Büyülü, insanı kendine çeken bir güzelliği vardı. Çok etkilenmiştim. 'Böylesine güzel bir kız neden yalnız olur?' diye düşünüyordum. Bir süre sonra, hafifçe gülümsemesinden de cesaret alarak masasına gidip onunla tanıştım. Kısa bir sohbetten sonra Ceren, anneannesinin asistanlığını yaptığını, onun çok güçlü bir

Şaman, bir şifacı olduğunu ve doğal yöntemlerle insanları tedavi ettiğini söyledi. 'Bu tedavi yöntemleri arasında psikolojik rahatsızlıkların tedavisi de var mı?' diye sordum. 'Evet, daha çok bu alanla ilgileniyoruz zaten' diye cevap verdi. Ben ayrıntılı sorular sormaya başlayınca da, 'İsterseniz anneannemle tanıştırebilirim sizi' dedi.

Teklifini kabul ettim, birlikte bardan ayrılıp yola çıktık. On beş-yirmi dakika Ağva kasabası yolunda ilerledikten sonra bir köy yoluna saptık, kısa süre sonra da bir orman yolunu takip ederek anneannesinin evine ulaştık. Arabayı evin önüne park ederek birkaç basamaklı merdiveni çıkıp eve girdik. Ceren beni bir odaya alıp gösterdiği sandalyeye oturmamı istedikten sonra anneannesine haber vermeye gitti. Oda beni tedirgin etmişti. Loş ışıklı ve hafif tütsü kokan oda, üç tarafı koyu renk perdelerle bölünerek oluşturulmuştu. Taştan yapılmış dördüncü duvarında ise yabancı hayvan maskeleri ve kurutulmuş bitki demetleri asılıydı. Yerde basit bir yatak, etrafta garip cisimler görünüyordu. Üzeri kavanozlarla dolu küçük masa ise odanın bir köşesindeydi.

Kısa süre sonra başında çok çatallı büyük bir geyik boynuzu, üzerinde rengârenk bez parçaları ve küçük ziller bağlanmış tuhaf bir ceket bulunan şifacı kadın odaya geldi. En az seksen yaşında görünüyordu ve çok zor yürüyordu. Masasının gerisindeki sandalyeye oturduktan sonra, çok sert bir şekilde gözlerime bakarak, 'Neden geldin buraya?' diye sordu.

Böyle bir tanışma ve soru beklemiyordum. Ne cevap vereceğimi bilemedim.

'Burası basit maceraların, günlük heveslerin peşinde koşanların geldiği bir yer değil' dedi.

'Hayır, düşündüğünüz gibi değil, bazı psikolojik sıkıntılarım var' dedim.

Kadın bir süre daha gözlerime baktıktan sonra, 'Neyse. Buraya gelmen sana verilmiş büyük bir şanstır, umarım bu şansını

iyi değerlendirirsin' dedi. Sonra yerinden kalkıp duvarda asılı olan kurutulmuş bitki demetlerinden birkaç yaprak kopardı. Masasına dönüp yaprakları bir su bardağına koydu, üzerine bir sürahidenden sıcak su doldurdu. Bir süre bekledikten sonra bardağı bana uzatıp 'İç bunu' dedi. Biraz tereddüt etmiştim ama yine de içmeye başladım. Adaçayı gibi bir tadı vardı. Çayı bitirdikten sonra yerdeki yatağı işaret eden kadın, 'Uzan oraya' dedi. Söylediğini yaptım, başımı da hafiften ona doğru çevirdim. Kendisi de küçük bir davulu eline alıp çalarken inliyor gibi bir şarkı söylemeye, hemen ardından da ayağa kalkıp kendi etrafında dönerek dans etmeye başladı.

Yaklaşık beş dakika sonra ritüelini bitirip yeniden sandalyesine oturmuştu kadın. Çok yorulup terlemiş, nefes nefese kalmış görünüyordu. Soluğunu topladıktan sonra, 'Evet çocuk, çok büyük sıkıntıların var, uçurumun kenarına kadar gelmişsin. Bir çözüm bulman gerekiyor buna. Sen de bunun farkındasın ama nereden başlayacağını bilmiyorsun' dedi.

İçtiğim bitki çayı etkisini göstermeye başlamış, vücudum ağırlaşmış, iyice uykum gelmişti. Başımı hafifçe sallayıp haklısınız demek istedim.

Bir süre bekleyen kadın, 'İşaretleri görüp doğru yorumlayabilirsen karanlıktan çıkacaksın' dedi. O kadar çok uykum gelmişti ki gözkapaklarımı açık tutamıyordum artık. 'Nasıl?' diye sorabildim. 'Şimdi derin bir uykuya dalacaksın ve göreceğin rüya aydınlanma yolunun başlangıcı olacak' dedi."

Şile meydanında arabasında oturup hafızasını zorlamaya devam eden Nikos, "Evet aynen böyle oldu" dedi. "Bir evde uykuya daldım ve pek hatırlayamasam da bir rüya gördüm. Sonra da bir mağarada uyandım."

İşin içinden çıkamıyordu. "Herhalde evde uyuttuktan sonra mağaraya getirip attılar beni, arabayı da mağaranın önüne bıraktılar" dedi içinden. Ancak birkaç saniye sonra, "Tamam, uyan-

dıktan sonra arabayı mağaranın önünde buldum ama burası tam da onu park ettiğim yer, şifacı kadının evinin önüydü” diye mırıldandı. Heyecanlanmıştı. “Yoksa ev sandığım yer aslında bir mağara mıydı?” dedi birden. Eve girmek için birkaç basamaklı taş merdiven çıktığını da hatırlayınca, “Tabii ya!” dedi. “Şifacı kadın, ‘Burası basit maceraların, günlük heveslerin peşinde koşanların geldiği bir yer değil’ demişti. Oraya gelmemin büyük bir şans olduğunu söylemişti. Evet evet, kadın, ‘bura, burası’ diyerek özel bir yerden bahsediyormuş zaten. Orası en baştan itibaren bir mağaraymış meğer. Birkaç parça eşyadan ve alkollü olmamdan dolayı ev sanmışım orayı.”

Ulaştığı sonuca inanamıyor gibiydi Nikos. “Yirmi birinci yüzyılda mağarada mı yaşıyor bu insanlar?” dedi içinden. Bunu der demez Ceren’in dış görünüşü ve onunla yaptığı sohbet aklına geldi. “Hayır hayır, Ceren çok modern ve kültürlü bir kadındı, nasıl mağarada yaşayan biri olabilir?” diye mırıldandı. Mantığı kabul etmek istemiyordu bunu. Bir süre sonra, “Ceren normal bir evde yaşıyor ve sadece muayeneler sırasında mağarada yaşayan anneannesine yardıma gidiyor olabilir” diye düşündü. Pek tatmin edici olmasa da Ceren konusuna bir cevap bulmuş gibiydi. “Ya anneanesi?” dedi. Şifacı kadının dış görünüşü ve yaptığı tuhaf dans aklına gelince, onun mağarada yaşayan biri olabileceğini kabul etmişti. “İyi ama ben uyurken, kadın neden tüm eşyalarını alıp evini, mağarasını terk etsin?” diye sordu bu kez. Tüm eşyalar deyince, muayene odasının bir duvarı dışında perde ile bölünerek oluşturulduğu ve odada çok basit eşyalar olduğu aklına geldi. “Mağarada değil ama oraya çok yakın bir evde yaşıyor olabilirler mi?” dedi içinden. Bu düşünce heyecanlandırmıştı onu. “Mağarayı sadece muayene için kullanıp muayeneden sonra birkaç basit eşyayı yanlarına alıp evlerine dönüyor olabilirler mi?” diye mırıldandı. Aklına yatmış gibiydi bu düşünce. “Evet evet, mağaraya yakın bir yerde yaşıyor olmalı, başka bir

açıklaması olamaz” dedi. Akşam bölgeden ayrılırken etrafa bakamadığı da aklına gelmişti. “Yarın gündüz oraya gidip mağaranın etrafında ev veya yakın bir köy var mı bir araştırayım bakalım. Belki onları tanıyan, gören birileri vardır” diye düşündü.

Nikos olayın biraz aydınlandığını düşünüyordu ama mağarada yaşamayı veya orayı bir muayenehane gibi kullanmayı hâlâ anlayamıyordu. Şifacı kadının tuhaf kıyafeti ve dansı ile gizemli sözleri de aklına gelince, “Bu mağara işinde de bir tuhafılık var. Mağaraların benim bilmediğim bir anlamı mı var acaba?” diye mırıldandı.

3

Nikos gece yarısına doğru Şile'deki eve gelmişti. Hemen dizüstü bilgisayarını açıp mağaralar hakkında araştırma yapmaya başladı.

Bir internet sitesinde, *“Mağaralar, en ilkel dönemlerden son birkaç yüzyıla kadar insanlık için barınma, korunma, doğal sığınak alanları olmuştur”* yazıyordu. *“Mağaralar insanlığın ilk evi, ilk ahır, ilk deposu, ilk kalesi ve ilk ibadethanesidir. Bu ilkler saymakla bitmez. Bugün bildiğimiz uygarlık mağaralarda başlamıştır. Bir başka açıdan bakıldığında mağara, tabiatın özüdür, ana rahmidir. Bu nedenle hayata temiz bir sayfa açıp yeniden doğmak isteyen insanlar hep mağaraya girerler. Dini anlatılarda mağaralar her zaman manevi bir yeri temsil etmiştir. Mistik anlamda bireyin kendini bu dünyadan soyutladığı çilehane olarak adlandırılan mağaralar, daimi ibadetlerin yapıldığı, günahlardan arınmak için kullanılan tecrit mekânlarıdır.”*

Nikos bu yazılanların bir kısmını duymuş, böyle birçok dini hikâye okumuştur. Öğrendiklerine göre, Meryem Ana, İsa Mesih'i bir mağarada dünyaya getirmişti. Aziz Yuhanna'nın günlerce bir mağaraya kapanarak İncil'i yazdığı söyleniyordu. Ayrıca birçok ermiş ve Hıristiyan azizi mağarada doğmuş ya da mağarada inzivaya çekilmiş, yıllarca buralarda yaşayıp nefsinin terbiyesi için tanrısal sırlara erişmişti. Çocukluk ve ilk gençlik yıllarında sıkı bir dini eğitim almış olan ve hayatta böyle şeyler olabileceğine inanan Nikos, “Benim de başıma böyle bir şey mi geldi acaba?” diye düşündü. Ancak kısa bir süre sonra, “Hayır hayır, ben kimim ki; zavallı bir günahkâr” diye geçti içinden. Bu akşamki tuhaflikleri yaşamasına neden olan Ceren, hemen ar-